

Koliko je molitev vredna.

(Národná pripovedka iz Podzemlja; zap. J. Barlè.)

este li, dragi čitateljčki, koliko je molitev vredna? Izvestno ne veste. Ali naj vam povem óno pripovedko, katero mi je óni dan pripovedovala ona stara, nagluha Klóčečka, óna starka izpod Kučerja, saj jo poznate, nè? Dà? Povém naj vam? Toraj čujte!

„Bilo je nekđaj, dolgo je vže, kar je bilo, jaz vže ne pomnim — začela je stara Klóčečka — moja babica, Bog jej daj večni mir in pokoj, vže dolgo je ní več mej živimi, óno leto je umrla, ko je takó toča potolkla — moja babica, ki mi je to pripovedovala, tudi ni pomnila, kdaj je bilo, nego je samó rekla, da je bilo nekđaj in več nisem mogla pozvedeti — dolgo je vže, kar je bilo. Takrat tedáj živela sta siromašen mož in žena. Stara je navadno domá gospodarila in kuhala, a on je hodil v bližnje mesto na delo. Po navadi odšel je mož zopet nekega dne v mesto, da dobi kje dela. Dolgo je čakal, naslonen na zid, človeka, kateri bi ga na delo vzel, vender ni bilo dolgo od nikoder nobenega. Žalosten se je mislil mož vže brez zaslužka domóv povrniti, ko pride k njemu imeniten gospod in mu deje:

— Mož, kaj delate tukaj?

— Dela čakam, dela, pa ga ne morem dobiti!

— Pa pojdite z menoj, imeli bodele lahko delo in dobro plačo! — rekel mu je óni gospod, odpeljal ga v bližnjo cerkev in mu zapovedal jedno uro moliti za njegovo dušo. Mož je storil, kakor mu je gospod veléval in celo uro prav goreče molil za ónega gospoda. In ko je ura minula, prišel je gospod zopet k njemu in mu dal pet goldinarjev za plačo. Mož se mu prav lepó zahvali in jo veselo proti dómu maha, češ, takega plačila nisem vže dolgo zaslužil.

Gre mož vesel, gre proti svojemu dómu in sreča sivolásega, čestitljivega starčka, z dolgo belo brado, katera mu je segala do kolén.

— Koliko ti je plačal gospod za tvojo molitev? poprašal je našega moža. Postal je mož in se začudil, češ, odkod neki vé starček, da sem jaz za ónega gospoda molil, pa mu je vse odkritosrčno povedal.

— Pojdi lepo nazaj in precej pojdi, pa mu reci, da ti je dal premalo! — dejal mu je starček in zavrnil moža v mesto nazaj. Šel je mož nerad, srečal je ónega gospoda in mu povedal, kaj in kakó. Posegel je gospod molčé v mošnjo in dal možu nov, novcati pedeseták. Šel je mož, šel iz mesta, pa je zopet srečal ónega sivolasega, čestitljivega starčka, z dolgo belo brado, katera mu je segala do kolén.

— Nù, koliko ti je pa zdaj dal óni gospod? — poprašal je starček moža. Mož mu je povedal, koliko je dobil, a starček mu je rekel:

— Obrni se zopet nazáj k ónemu gospodu, pa mu reci, da ti je dal premalo, da ti še dá!

Branil se je, branil mož, češ, kaj mi bode rekel, ker vedno takó sitnarim, ker nisem s plačilom zadovoljen, saj toliko nisem še nikdar zaslužil.

— Le pojdi le in nič se ne boj! Reci mu, da naj vse krivice, katere je kdaj napravil, popravi, in se lepo izpokori, ker mu bode za osem dnij umreti! —

Šel je mož rad, nerad, moral se je vrniti in zopet došel k ónemu gospodu. Mož mu je zopet povedal, po kaj je prišel, a gospod posegel je zopet globoko v mošnjo in mu dal pet novih, noveatih stotákov.

Šel je, bolj je tekel, nego li šel, mož domóv in povedal vse svojeji ženi, katera mu tega skoraj verójeti ní hotela, in živel je z njo še dolgo v zadovoljstvu in veselji, in kruha nista od ónih dob nikoli več stradala.

* * *

Pripovedka je to, otroci ljubi, kaj nè; vender jako poduěljiva pripovedka. Vidite li, koliko je vredna molitev, dobra, pobožna molitev, zato pa tudi vi molite radi, prijateljěki moji, molite čestó in pobožno, molite za dobre svoje stariše, za svoje dobrotnike, za mile svoje učitelje, molite za vse — — molite za sebe! In dobri Bog v nebesih bode vas zeló ljubil in uslišal bode rad vaše molitvice in prošnje, saj vró iz čistega nedolžnega sreá. Ne bodete dobili kakega posebnega plačila — denarjev za vašo molitev, pa kaj bi vam vse zlató vsega svetá, kaj bi vam vse kraljeve krone na zemlji, kaj bi vam ves svet — — — saj vi dobili bodete več, če bodete čestó in pobožno molili — — dobili bodete, kar je najboljše — — dobili bodete zlata nebesa — — na veke — — veke — — —

Izpokorjeni kmetič.

(Národna pripovedka.)

Šel je zeló siromašen óče po svetu. Domà je pustil mnogo lačnih otročičev. Na potu srečal je gospoda. Gospod ga je vprašal, kam da potuje. Žalosten mu je tožil siromak svoje stanje in povedal, da gre križem sveta iskat kruha svojim gladnim otročičem. — „Tù ti jaz lahko pomorem,“ dejal je gospod — bil je sam hudobec — „samó zapiši se meni. Pojdi tjà na tretjo goró in trikrat z nogo zateptaj, da dobiš tri vreče denarja.“ — Zaradi siromaštva zapisal se je mož hudobcu in odnesel denarje domóv, katere je dobil na gori. Od sih dob živel je kmetič brezskrbno, ker je imel vsega dovolj. Vender se je začel pod stare dni kesati, ker se je tako nepremišljeno zapisal peklenščeku. Otišel je k duhovnom in je prosil, naj mu pomagajo iz te velike stiske. Duhovni so mu odgovorili, da mu bodo grehi le tedàj odpušěeni, kadar pride po golih kolenih v Rim. Kmetič se po golih kolenih napoti v Rim. Vender so mu vražiěki delali velike ovire; nastavljali so mu cele goré bodečega stekla, a on je vse te ovire zmagal. Potem so mu nastavili same ostre britve, takó da si je siromak, ko je bil vže blizu Rima vsa kolena zrezal. Na hribu blizu Rima so se vražiěki zeló razjezili, sunili so ga v hrbet, da se je ubogi kmetič trikrat v Rim prekuenil. Ko je bil v Rimu so zvonovi po cerkvah sami zazvonili. Rimljani so dolgo po Rimu svetnika iskali, nazadnje našli so pred mestnimi vrati tega spokornika. Tam je ležal ves krvav s pozdignjenima rokama. Ko so ga vzdignili, da bi ga pokopali, vzletel je proti nebesom bel golobček.

(Zapisal v Podzemlji J. Barlé.)